

ת"פ 60922/07/19 - מדינת ישראל, משטרת ישראל - תביעות מחוז י-ם נגד אליהו בן-יעיש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 60922-07-19 מדינת ישראל נ' בן-יעיש
לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוחיון
משטרת ישראל - תביעות מחוז י-ם

המאשימה

נגד
אליהו בן-יעיש
ע"י ב"כ עו"ד דודו עמר

הנאשם

הכרעת דין

- (1) כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו ביצוע עבירת החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- (2) לפי כתב האישום (הוגש ביום 24.7.2019), ביום 27.3.2018, בשעה 12:05 לערך, ברחוב בוקסבאום בירושלים, נהג הנאשם ברכב מסוג פורד (להלן: "הרכב"). באותן הנסיבות ולאחר חיפוש על גופו, נמצאה סכין בכיס מכנסיו (להלן: "הסכין"). בכך, הוא החזיק סכין מחוץ לתחום ביתו או חצרו.
- (3) בדיון מיום 11.11.2020, השיב בא-כוח הנאשם על האישום. לפי התשובה, הסכין אינה של הנאשם אלא של אחר. אמנם תחילה היא הייתה ברכב ולאחר מכן על גופו, אך כאמור היא אינה שלו. בעל הסכין לא נחקר במשטרה. לדברי הסניגור, הנאשם השתמש בסכין "באירוע הנקודתי הזה לתיקון צינורות מים משהו כזה" (ש' 26-27, ע' 7).

ראיות המאשימה

- (4) מטעם המאשימה העידו השוטר אברהם סונק (להלן: "השוטר סונק") והשוטר רחמים סימן-טוב (להלן:

"השוטר סימן-טוב"). כמו כן, מטעמה הוגשו מוצגים אלה: מוצגים ת/3-1 - מזכרים של השוטר ירון כרמל; מוצג ת/4 - דו"ח פעולה של השוטר שאדי דיב; מוצג ת/5 - מזכר של השוטר אחסאן סלוחי; מוצג ת/6 - הודעת הנאשם במשטרה, מיום 27.3.2018, בשעה 14:07 (להלן: "ההודעה"); מוצג ת/7 - הודעת הנאשם במשטרה, מיום 27.3.2018, בשעה 14:54; מוצג ת/8 - דו"ח פעולה של השוטר סונק; מוצג ת/9 - דו"ח תפיסה וסימון פעולה של השוטר סימן-טוב; מוצג ת/10 - דו"ח על מעצר; מוצג ת/11 - הודעת נהג תחת אזהרה; מוצג ת/12 - הסכין.

(5) עיקרי עדות השוטר סונק (ע' 12-14, ביום 21.6.2021): העד הוא שוטר מזה שבע שנים. חלף חקירתו הראשית הוגש מוצג ת/8. בהתבסס על מידע מודיעיני ביחס לנאשם שעניינו נהיגה בשכרות סמים, פעלו שוטרים וחסמו את נסיעת הרכב שבו נהג הנאשם. השוטר סימן-טוב הוציא אותו מהרכב. הנאשם רצה לעשן סיגריה אך השוטר סירב לכך. הנאשם עמד על שלו. בחיפוש על גופו נמצאה הסכין. הנאשם התנגד למעצר אך בסיוע שוטר נוסף הם אצקו אותו. הנאשם וחברו בשם נחמן (להלן: "נחמן") שהיה עמו ברכב, החלו לקלל את השוטרים ולאיים עליהם. בעדותו במשפט, שלל העד, כי היה חיכוך אלים מעבר לאיזוק, הוא אף אינו זוכר אם הייתה התנגדות רצינית מצדו.

(6) עיקרי עדות השוטר סימן-טוב (ע' 13-17, ביום 15.7.2021): חלף חקירתו הראשית הוגש מוצג ת/9. לפי המוצג, במהלך תצפית בהתבסס על מידע מודיעיני ביחס לנאשם, הבחין העד ברכב שהיה נהוג על-ידו. העד חסם את נסיעת הרכב והוציא ממנו את הנאשם. הנאשם רצה לעשן, זאת חרף סירוב העד שנועד למנוע שיבוש בדיקת שתן. תוך חיפוש על גופו, נמצאה בכיס המכנס שלו, האחורית-שמאלית, סכין מתקפלת. העד נזקק לסיוע שוטר נוסף כדי לאזוק את הנאשם, זאת תוך השמעת קללות ואיומים מצד האזוק וחברו כלפי השוטרים. בהמשך, בתחנה, אמר הנאשם לעד "וואלה אם הייתי יודע שהסכין הייתה עלי הייתי בורח לכם כבר".

ראיות ההגנה

(7) מטעם ההגנה העיד הנאשם ומר יוחאי מלכה (להלן: "יוחאי"). לפי עיקרי עדותו של הנאשם (ע' 18-34, בדיון מיום 15.7.2021), בלילה שלפני האירוע, במסגרת עבודתו בפירות וירקות, אסף את יוחאי מבית הוריו עם מזוודה, נוכח מחלוקת עם הוריו. שניהם בילו יחד כל הלילה. בתוך כך, הוציא יוחאי את הסכין על מנת לחתוך פירות. למחרת בבוקר החזיר הנאשם את יוחאי לבית הוריו. האחרון שכח את הסכין ברכב. הנאשם שם אותה בכיס מכנסיו על מנת שלא תישאר ברכב ושב לביתו. לאחר שקם משינה, ביום האירוע, לבש אותם המכנסיים ולא שם לב שהסכין בתוכם, יצא עם נחמן (שהוא אחיו של יוחאי) ברכב כאשר פניהם לעירייה ואז נחסם הרכב על-ידי השוטרים. הנאשם לא סיפר גרסה זו במשטרה הן מתוך לחץ הן כדי לא לסבך את חברו יוחאי.

(8) עיקרי עדות יוחאי (ע' 35-42, בדיון מיום 15.7.2021): בליל האירוע הוא ארז מזוודה ורצה לעבור לדירת בת-זוגו. אותו לילה הוא בילה עם הנאשם במקום עבודתו. בתוך כך, נטל את הסכין מהמזוודה על מנת לקלף ולחתוך פירות. בבוקר, הוא שב לבית הוריו. הסכין היא שלו. הוא מסר לנאשם כי יספר את האמת לאחר שהתברר לו כי האחרון סיפר במשטרה שהסכין היא שלו. העד לא עשה כן עד עדותו במשפט מכיוון שחשש להסתבך.

(9) לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין: "מחזיק אגרוף או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים". לפי סעיף זה, די בכך שהמאשימה מוכיחה כי הנאשם החזיק סכין מחוץ לביתו וחצריו וכי היה מודע לכך, כדי לצאת ידי חובתה לפי לשון הסעיף. הנטל עובר לנאשם כדי להוכיח כי החזיק בסכין למטרה כשרה. בהקשר זה נקבע, כי "נאשם לא יצא ידי חובתו אם לא עלה בידו להוכיח טענה זו במידה של מאזן ההסתברויות" [רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (22.12.2009)]. ברע"פ 6382/11 נאיף קאדריה נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 638, 584 (2013), נקבע בין היתר:

"ברע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] (2009), נאמר מפי השופט - כתארה אז - נאור, כי "סעיף 186(א) קובע חזקה משפטית ולפיה משהוכיחה התביעה את היסוד העובדתי - 'ההחזקה'; את נסיבותיה - 'מחוץ לביתו או חצריו'; ואת היסוד הנפשי - המודעות, הרי שיצאה ידי חובתה להוכחתו של המעשה האסור. ואולם, על מנת למתן את התוצאה הנובעת מקביעת החזקה, בידי הנאשם נתונה האפשרות להפרכתה על ידי הבאת ראיות להוכחת קיומה של מטרה כשרה" (שם, בפסקה 13). מדברים אלה עולה, כי על התביעה להוכיח מודעות להחזקת הסכין ונסיבותיה, אולם אינה צריכה להוכיח את מטרת ההחזקה, ועל כן אין מדובר בעבירת מטרה. רכיב המטרה בא לידי ביטוי בקביעת החזקה והאפשרות להפריכה - הביטוי "מטרה" מטעה כאן במידה מסוימת, שכן אינו מתייחס, כברגיל, למטרה הקשורה באותה כוונה מיוחדת שעליה דיבר הנשיא ברק בעניין אלבה."

(10) משם לכאן. אין מחלוקת, כי ביום האירוע נמצאה סכין בכיס מכנסיו של הנאשם. גם לגרסת הנאשם, הוא הכניס את הסכין למכנס, אם כי לדבריו בעדותו במשפט, הוא עשה כן כדי שיעלה אותה מהרכב לביתו וביום האירוע הוא "שכח" שהיא במכנסיו. אין מחלוקת שמדובר בסכין מתקפלת בצורת כרטיס אשראי ולפי מידותיו (מוצג ת/12). לפי הרושם שנוצר נוכח צורתה כאמור, מדובר בסכין מסוכנת שניתנת להסוואה ולסליקה גם באמצעות ארנק או כל חפצת כרטיסים תמימים. על חמקמקותה ניתן להבין גם מדברי הנאשם עצמו בתארו את השוטר שמצא אותה: "לקח לו אולי כמה דקות להבין שהסכין שזה בכלל סכין" (ש' 16, ע' 19).

(11) גרסת הנאשם במשפט לפיה הסכין אינה שלו וכי לא ידע (שכח) שהיא עמו, לא מצאתי ליתן בה אמון, כמו גם שלא מצאתי ליתן אמון בגרסת יוחאי. אנמק.

(12) בהודעתו במשטרה, תיאר הנאשם לפני החוקר גרסה מפורטת של הסכין והשימוש שנעשה בה זמן קצר לפני מעצרו. בין השאר - לפי גרסתו שם - מדובר בסכין השייכת לביתו (ש' 33), הוריד אותה משם כדי לחתוך צינור (ש' 33) וכי "כולם משתמשים בה", היא נמצאת אצלו מזה שנים (ש' 43), רכש אותה מאוקראינה (ש' 45) וכי היא מיוחדת לצינורות (ש' 37, 39, 53). הנאשם סיפר עוד, כי הוא עובד בשטיפת רכבים מתחת לבית, וכי זמן קצר לפני הגעת השוטרים: "...הם ראו אותי חותך את הצינור ולכן הם קפצו עלי" (ש' 27; גם ש' 35).

(13) לטעמי, כבר בעדותו במשטרה, גרסתו מעוררת קשיים. הנאשם לא נעצר בזמן שחתך צינור, אלא בזמן

נהיגה (מוצגים ת/7 ו-ת/11). כמו כן, כאשר נתבקש להתייחס לחשד נגדו, הוא השיב שם: "הסכין הזה אני חותך איתו צינורות בשטיפת רכבים שאני עובד, לשאלתך אני שוטף רכבים לאנשים" (ש' 17). לדבריו, הוא עושה כן מתחת לבית (ש' 19). כאשר נשאל מי בעל הבית שלו בעבודה, הוא הזכיר את עצמו (ש' 21). ואולם, כאשר נשאל אם יש לו עסק לשטיפת רכבים, כי אז הוא נסוג בתשובתו והשיב: "לא, שטפתי את הרכב שלי והייתי חייב לחתוך כמה צינורות" (ש' 23). כאשר נשאל על הסתירה כביכול בין התשובות, הוא השיב: "לקחתי את זה כאילו בתור עבודה" (ש' 25).

(14) כך או כך, לפי גרסתו במשטרה כאמור, הסכין שימשה אותו לחיתוך צינורות מתחת לביתו. בהקשר זה אפנה גם לתשובת הנאשם לאישום, שניתנה מפי בא-כוחו בדיון מיום 11.11.2020, עת מסר: "הוא השתמש באירוע הנקודתי הזה לתיקון צינורות מים משהו כזה. זה עולה מהעדויות" (ש' 26-27, ע' 7).

(15) חרף גרסתו במשטרה על הסכין והשימוש שנעשה בה, בעדותו לפניי הציג הנאשם גרסה שונה בכל ההיבטים. לפיה, הסכין אינה שייכת לו אלא ליוחאי ששהה עמו לילה קודם ושכח אותה ברכבו, וכי הוא (הנאשם) שם אותה במכנסיו עת עלה לביתו, וביום האירוע לבש את מכנסיו ומבלי משים, הייתה בתוכם הסכין. לדבריו, הגרסה שמסר במשטרה אינה אמת (ש' 26, ע' 23) והוא בדה תשובות מאחר והיה "בלחץ", היה "ילד" וגם לא רצה "להלשין" על חבר (ש' 22-23, ע' 19).

(16) תחילה יצוין, כי מעדות הנאשם עצמו במשפט, הבוקר שבו החזיר את יוחאי לבית הוריו לאחר ששהה עמו כל הלילה בעבודתו, וכן האירוע שבו נתפס על-ידי השוטרים, למעשה, מדובר בהתרחשויות באותו יום 27.3.2018 וקיימת סמיכות זמנים ביניהן. הנאשם עוכב בשעה 12:00 לערך (מוצגים ת/4 ו-ת/9).

(17) לגוף הגרסה החדשה, בעיניי, מדובר בגרסה כבושה שעלתה בחלוף פרק זמן ארוך לאחר האירוע ומסירת עדותו במשטרה, וכפי שאעמוד על כך להלן, לא התרשמתי כי ניתן הסבר סביר לכבישתה, זאת בנוסף לחוסר מהימנותה [ראו והשוו: ע"פ 10033/17 בילאל שאכר נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (11.12.2019); ע"פ 10477/09 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (10.4.2013)].

(18) גם בהנחה שהנאשם היה לחוץ בחקירתו במשטרה (תחושה טבעית למעמד החקירה), אך יש לתהות כיצד הוא הצליח לבדות גרסה כה מפורטת במשטרה לעניין הסכין וזיקתו אליה (רכש אותה מאוקראינה וכי שייכת לביתו ולשימוש בני הבית) וגם טיב השימוש שנעשה בה ביום האירוע (חיתוך צינורות רגע לפני מעצרו). לא רק שהגרסה מפורטת אלא היא גם מתוחכמת שכן לו היה מוכיח שזו אכן נתפסה בביתו או בחצרו, כי אז לא מתקיים היסוד העובדתי שבעבירה. בכל אופן, התהייה דלעיל מתחזקת ומתחדדת שעה שמתברר מעדותו, כי נכון לאותה עת הוא ריצה עונש מאסר על תנאי שלא יחזיק סכין (ש' 14-16, ע' 20).

(19) בנוסף, טענת הנאשם לפיה אותה תקופה הוא היה "ילד" (ש' 8, ע' 26), אינה נכונה פורמאלית וגם מהותית. פורמאלית, אותה תקופה הוא היה בן 24. מהותית - אם נקבל את דבריו כיום - הרי לשיטתו הוא ידע

להציג אז גרסה מפורטת שאינה אמת, אשר כביכול מסבירה את האחזקה הכשרה שלו בסכין. די בזאת כדי לכרסם בטענה המשתמעת שלפיה שיקול דעתו אז היה כשיקול דעת של ילד ולכן בדה שם גרסה שחוטאת לאמת.

(20) גם הטענה לפיה לא רצה לסבך את חברו, לא מצאתי בה סבירות. שכן, גם בהנחה שהוא היה מספר את הגרסה הכבושה גם במשטרה ומזכיר את שם חברו יוחאי כבעל הסכין, הרי אין בכך כדי לסבך את החבר בפלילים מאחר וזה ממילא טוען כי הסכין הייתה במזוודה בה היו חפציו נוכח מעבר מגורים ולכן ההחזקה בה היא למטרה כשרה ואין מקום לחשוד בביצוע מעשה פלילי כלשהו על-ידי החבר. לפיכך, לו היה מספר הנאשם את "האמת" המאוחרת במשטרה, לא רק שלא היה מסבך את חברו אלא גם היה מציל את עורו. אבל, לא כך עשה אלא בחר בגרסה חלופית כאמור, ושעה שהנאשם עותר להתבסס על גרסה אחת שלו ולדחות גרסה אחרת, שאף היא שלו, בהיותה שקרית כביכול, נראה שהוא לא יכול להיבנות על שקריו ואין לו להלין אלא על עצמו מחד גיסא, ומאידך גיסא, הנטל עליו להוכיח מה נכון מבין גרסאותיו.

(21) יותר מזה, גם בהנחה שהנאשם התקשה במעמד החקירה למסור את הגרסה האמתית מהחשש לערב את חברו בחקירה, הרי לא ברור מדוע לא עשה כן סמוך לאחר שמסר עדות, שכן לפי דברי חברו יוחאי, שהוא עד ההגנה מטעמו, בעדותו לפניי, כבר למחרת האירוע שמע האחרון את גרסת הנאשם במשטרה ואמר לו (לנאשם): "אני אנסה לעזור, אני אדבר, אני אגיד שזה שלי..." (ש' 32, ע' 36).

(22) נוסף לקושי הראיתי האמור, בעדותו לפניי ניסה לתאר הנאשם את המפגש הראשון שלו עם השוטרים ביום האירוע כדבר שאירע מיד עם כניסתו לרכב וכלשונו: "איך שנכנסתי לאוטו הם קפצו עלי" (ש' 7, ע' 19). ואולם, מדו"חות הפעולה שהוצגו (מוצגים ת/8-9) וגם מעדות הנאשם עצמו בהמשך, רכבו נחסם לאחר שכבר התחיל בנסיעה (ש' 13, ע' 23).

(23) יותר מזה, בעוד ניסה בחקירתו הנגדית לפניי להסתייג - בלשון המעטה - מגרסתו במשטרה, אלא שעם התקדמות החקירה הנגדית, באופן מפתיע, הוא הודה שוב כי אותה עת הוא עסק בשטיפת רכבים מתחת לבית (כפי שמסר במשטרה), ולא רק. לגרסתו, אחיו הקטן וגם נחמן (אחיו של יוחאי) עבדו עמו בשטיפה (ש' 13, ע' 25), וכי לפני כל חג פסח הוא היה עוסק בזה (ש' 16-17, ע' 24). אם לא די בכך, לפי עדותו לפניי, ביום האירוע הוא היה בדרכו לעירייה כדי לקבל אישור "חד פעמי" על מנת שלא יהיו לו "בעיות" כבעבר על השטיפה (ש' 33-32, ע' 24).

(24) מכאן, כבר לא ניתן לדעת באיזה גרסה ואף באיזה פרט שמסר הנאשם, יש ליתן אמון. על זאת אוסיף, כי גם ניסיונו להיבנות על האמרה שמסר לאוזני השוטר סימן-טוב ולפיה: "וואלה אם הייתי יודע שהסכין הייתה עלי הייתי בורח לכם כבר" (מוצג ת/9), אין באמרה זו כדי לסייע לו. שכן, זמן קצר לאחר שאמר זאת, נחקר במשטרה שלוש פעמים, ולא רק שלא חזר על המשפט האמור, אלא אף הכחיש את אמירתו (ש' 71 במוצג ת/6). יש בסיס סביר להניח כי לו ההליך לא היה מבשיל לכדי כתב אישום, היה נאחז הנאשם בגרסתו במשטרה, אך משהתגלגלה החקירה להעמדה לדין, הגרסה השתנתה. אין לקבל זאת. האמת היא אחת. גם בהנחה שאדם

מסר אי-אמת בסיטואציה מסוימת, רובץ הנטל לפתחו להניח הסברים סבירים מדוע עשה כן ומדוע להעדיף גרסה אחת שלו על השנייה. הנאשם לא הניח הסברים סבירים כאלה והפתרונים להתנהלותו - אצלו.

(25) גם ביחס לגרסאות הנאשם ויוחאי מצאתי בהן סתירות שמשקלן המצטבר אף הוא נוגס באופן ממשי בגרסת הנאשם במשפט. ראשית: בעוד טוען הנאשם כי בלילה לפני האירוע, עת שהה עם יוחאי, האחרון הוציא את הסכין והוא חתר "לעצמו" פירות (ש' 20, ע' 22), מעדות יוחאי עולה כי הם אכלו שניהם (ש' 9-19, ע' 36). שנית: בעוד טוען הנאשם, כי יוחאי השאיר את הסכין על המושב שליד (ש' 22, ע' 22), העיד יוחאי כי השאיר את הסכין ליד תיבת ההילוכים (ש' 30, ע' 36). שלישית: בעוד העיד יוחאי כי באותו לילה הוא עזב את בית הוריו עם המזוודה כדי להגיע בבוקר לבית חברתו (ש' 7, ע' 36), כל שנזכר בעדות הנאשם כי באותו לילה עזב יוחאי את בית הוריו ואין זכר למעבר לדירת החברה למחרת בבוקר. רביעית: אמנם יוחאי אישר בתחילת חקירתו הנגדית, כי היה "במחלוקת" עם בת-זוגו באותו ערב (ש' 8-12, ע' 37), אך מיד לאחר מכן וכאשר עומת עם גרסת הנאשם שלפיה הריב היה עם הוריו, השיב העד: "עם ההורים זה היה, מחלוקת עם הבת זוג זה היה שבוע אחרי" (ש' 14, ע' 37). בכל אופן, לפי הנאשם וחברו, יוחאי הוחזר לבית הוריו ולא נסע לדירת חברתו לאחר אותו לילה (ש' 19, ע' 37).

(26) מהעדויות התברר, כי נחמן שנכח עם הנאשם ברכב ובחיפוש, העיד במשטרה וכי לא מסר שהסכין היא של אחיו יוחאי. הנאשם הסביר זאת: "הוא שמע את הגרסה שלי, למה שהוא יגיד הפוך?" (ש' 21, ע' 25). מלבד החשש לתיאום גרסאות, אלא עולה התהייה, מדוע יוחאי לא ניגש למשטרה כדי לספר את "האמת" על מנת להציל את חברו. נזכיר בהקשר זה, כי יוחאי העיד בחקירתו הראשית שיום למחרת מעצרו של הנאשם, שמע מה הוא סיפר במשטרה וכי תפסו עליו את הסכין שלו (של יוחאי) "וזה נהיה לו בלגן כי הוא על תנאי וזה, ואז אמרתי לו "אני אנסה לעזור, אני אדבר, אני אגיד שזה שלי, הייתי אתך אותו לילה בכלל לא הייתי אמור כאילו לעבוד אתך, באתי עם הדברים מהבית ונוצר מצב שזה נשכח אצלך" (ש' 31-32 ו-1-2, ע' 36-37). ואולם, בהמשך הוא ניסה להסביר מדוע לא ניגש למשטרה, זאת מחשש שלא יסתבך כדבריו (ש' 20-21, ע' 39). כאן נתהוה שוב: מדוע "להסתבך" שעה שליוחאי וגם לנאשם כבר יש גרסה שמסבירה - לכאורה - כיצד הסכין הגיעה לרכב.

(27) כך או אחרת, גם אם אקבל את גרסת הנאשם לפיה הסכין היא של חברו ולא שלו, הרי אין בזאת כדי לסייע לו בנסיבות העניין. ראשית: שעה שהוא החזיק בה מדעת ומיוזמתו, אין נפקא מינה מי הבעלים שלה. שנית: שעה שהנאשם הוא זה ששם את הסכין בתוך מכנסיו, חזקה כי שהוא ידע כי היא נשארה שם ולכן עת לבש אותם שוב כגרסתו, הוא ידע כי הסכין בתוכם. מדובר בהתרחשויות בסמיכות זמנים (שעות ספורות). לאור המכלול, לא מצאתי ליתן גם אמון בגרסתו שלפיה הוא "שכח" את הסכין במכנסיו. גרסה זו אינה סבירה, ומקל וחומר שאינה מגיעה לרמת הסבירות הנדרשת במאזן ההסתברויות.

(28) נוכח האמור, הגעתי למסקנה לפיה הנאשם החזיק סכין מחוץ לביתו שעה שהוא מודע כי הסכין בחזקתו ולא עלה בידיו להוכיח, כי החזיק בה למטרה כשרה.

(29) על-יסוד האמור, מרשיע את הנאשם בביצוע אחזקת סכין מחוץ לביתו או חצריו שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, במעמד הצדדים